

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 maja 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Bojańczyk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Dariusz Kala

SSN Igor Zgoliński

w sprawie **F. K.**,

skazanego z art. 207 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w dniu 20 maja 2025 r. w Izbie Karnej,

na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 5 k.p.k.),

kasacji wniesionej na niekorzyść skazanego przez Prokuratora Generalnego
od prawomocnego wyroku nakazowego Sądu Rejonowego Lublin-Wschód w
Lublinie z siedzibą w Świdniku

z dnia 10 stycznia 2025 r., sygn. akt II K 50/25

**uchyla zaskarżony wyrok nakazowy i przekazuje sprawę
Sądowi Rejonowemu Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w
Świdniku do ponownego rozpoznania.**

Dariusz Kala

Antoni Bojańczyk

Igor Zgoliński

UZASADNIENIE

Wyrokiem nakazowym z dnia 10 stycznia 2025 r., sygn. akt II K 50/25, Sąd Rejonowy Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku uznał F. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 62

ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 62 ust. 1 ww. ustawy w zw. z art. 37a § 1 k.k. w zw. z art. 34 § 1 i § 1a pkt 1 i § 2 k.k. oraz art. 35 § 1 k.k., wymierzył oskarżonemu karę 4 miesięcy ograniczenia wolności, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 24 godzin w stosunku miesięcznym (pkt I). Jednocześnie na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w wysokości 1.000 zł na rzecz Funduszu P. (pkt II) zaś na podstawie art. 70 ust. 2 ww. ustawy orzekł przepadek środka odurzającego w postaci suszu roślinnego oraz substancji odurzającej w postaci białego proszku, opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr [...] pod poz. 1-4, k. 128, zarządzając ich zniszczenie (pkt III). Ponadto, uznał F. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 207 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów, przyjmując za podstawę wymiaru kary art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 37a § 1 k.k. wymierzył mu karę roku ograniczenia wolności, polegającą na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 24 godzin w stosunku miesięcznym (pkt IV) oraz orzekł wobec oskarżonego nakaz opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonymi B. K. i A. K.- w terminie 7 dni od uprawomocnienia się wyroku - na okres 2 lat (art. 41a § 1 i 5 k.k.) (pkt V). Na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 i 3 k.k., połączył orzeczone wobec oskarżonego kary jednostkowe ograniczenia wolności i jako karę łączną wymierzył karę roku i 2 miesięcy ograniczenia wolności (pkt VI), na poczet której zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 30 października 2024 r. godz. 18:35 do dnia 31 października 2024 r. godz. 14:10 (art. 63 § 1 k.k.) (pkt VII), a także zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych w całości i określił, że wydatki postępowania ponosi Skarb Państwa (pkt VIII) (*k. 133 akt sprawy II K 50/25*).

Powyższe orzeczenie nie zostało zaskarżone i uprawomocniło się w dniu 24 stycznia 2025 r. (*k. 144 akt sprawy II K 50/25*).

Od powyższego wyroku kasację na niekorzyść skazanego wniósł Prokurator Generalny.

Zaskarżył go w całości i zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów prawa procesowego i materialnego, a mianowicie art. 500 § 1 i 3 k.p.k. w zw. z art. 501 pkt 3 k.p.k. oraz art. 502 § 2 k.p.k. w zw. z art. 41a § 3a i 4 k.k. i art. 502 § 1 k.p.k. w zw. z art. 504 § 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 86 § 3 k.k., polegające na:

1. rozpoznaniu sprawy na posiedzeniu w postępowaniu nakazowym w następstwie nieprawidłowego przyjęcia, że zostały spełnione wszystkie warunki uzasadniające wydanie wyroku nakazowego, wskazane w treści art. 500 § 1 i 3 k.p.k., pomimo wynikających z materiału dowodowego uzasadnionych wątpliwości co do winy oskarżonego F. K., z uwagi na ujawnienie się w toku postępowania przygotowawczego okoliczności, o których stanowi przepis art. 79 § 1 pkt 3 i 4 k.p.k., rodzących jednocześnie obowiązek udziału obrońcy w postępowaniu, które to wątpliwości nie zostały prawidłowo zweryfikowane w toku czynności dochodzeniowych poprzez uzyskanie opinii o stanie zdrowia psychicznego oskarżonego, wydanej przez dwóch biegłych lekarzy psychiatrów, co wykluczało - w świetle uregulowania zawartego w art. 501 pkt 3 k.p.k. - możliwość wydania wyroku nakazowego;
2. zaniechaniu orzeczenia wobec oskarżonego F. K. jako sprawcy występku z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. obligatoryjnego środka karnego w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonych B. K. i A. K. na okres 2 lat w sytuacji, gdy w świetle uregulowania zawartego w treści art. 41a § 3a i § 4 k.k. orzeczenie takiego środka (z ustaleniem odległości od osób chronionych, jaką skazany winien zachować) jest obowiązkowe w stosunku do sprawcy skazanego za przestępstwa określone w rozdziałach XXV i XXVI ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks karny, wobec którego równocześnie orzeczono środek karny w postaci nakazu okresowego opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonym, co w konsekwencji doprowadziło do rażącej i mającej istotny wpływ na treść wyroku obrazy ww. przepisu prawa materialnego, albowiem oskarżony uniknął obligatoryjnej dolegliwości karnej, wynikającej z ustalonego w prawidłowy sposób jego zachowania, realizującego ustawowe znamiona

czynu z art. 207 § 1 k.k., a więc czynu skierowanego przeciwko rodzinie i opiece, o którym mowa w rozdziale XXVI ustawy Kodeks karny;

3. wymierzeniu oskarżonemu F. K. kary łącznej roku i 2 miesięcy ograniczenia wolności - w miejsce dwóch jednostkowych kar ograniczenia wolności, orzeczonych za przypisane temu oskarżonemu przestępstwa: z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i z art. 207 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. odpowiednio w rozmiarze 4 miesięcy i roku ograniczenia wolności, polegających na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 24 godzin w stosunku miesięcznym - bez jednoczesnego określenia na nowo sposobu (formy) wykonania tej kary i niezbędnych elementów jej wymiaru, tj. wskazania obowiązku oraz wymiaru czasu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, o którym mowa w art. 34 § 1a pkt 1 k.k., względnie określenia obowiązku oraz wysokości potrącenia z wynagrodzenia za pracę, określonego w art. 34 § 1a pkt 4 k.k., w następstwie czego doszło do rażącej obrazu przepisu prawa karnego materialnego, tj. art. 86 § 3 k.k., skutkującej niemożliwością prawidłowego wykonania wyroku skazującego.

W konkluzji kasacji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna, stąd uzasadnione było jej rozpoznanie i uwzględnienie na posiedzeniu w trybie przewidzianym w przepisie art. 535 § 5 k.p.k.

Zaskarżony wyrok nakazowy został wydany z rażącym naruszeniem wskazanych w zarzucie przepisów prawa procesowego i materialnego, które miało istotny wpływ na jego treść.

Zgodnie z art. 500 § 1 k.p.k., w sprawach, w których prowadzono dochodzenie, uznając na podstawie zebranego w postępowaniu przygotowawczym materiału, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne, sąd może w wypadkach pozwalających na orzeczenie kary ograniczenia wolności lub grzywny wydać wyrok

nakazowy. Dopełnieniem tej normy jest § 3 art. 500 k.p.k., stosownie do którego sąd może wydać wyrok nakazowy, jeżeli na podstawie zebranych dowodów okoliczności czynu i wina oskarżonego nie budzą wątpliwości. Możliwość wydania wyroku nakazowego – w myśl art. 500 § 1 i 3 k.p.k. – istnieje zatem wtedy, gdy materiał dowodowy zebrany w sprawie pozwala na stwierdzenie, że okoliczności czynu i wina oskarżonego nie budzą wątpliwości. W przeciwnym wypadku konieczne jest rozpoznanie sprawy na rozprawie głównej (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 15 czerwca 2016 r., sygn. II KK 160/16, LEX nr 2109511; z dnia 14 czerwca 2018 r., sygn. II KK 194/18 czy z dnia 28 marca 2023 r., IV KK 545/22, LEX nr 3512827).

Ponadto, jak stanowi przepis art. 501 k.p.k., wydanie wyroku nakazowego jest niedopuszczalne w sprawie z oskarżenia prywatnego (art. 501 pkt 2 k.p.k.) oraz w sytuacji, gdy zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 79 § 1 k.p.k. (tj. okoliczności uzasadniające przyjęcie stanu obrony obligatoryjnej - art. 510 pkt 3 k.p.k.). Oznacza to, że możliwość rozstrzygnięcia przez sąd wyrokiem nakazowym o odpowiedzialności karnej oskarżonego, bez przeprowadzenia postępowania dowodowego, uzależniona jest od łącznego spełnienia wszystkich przesłanek określonych w art. 500 § 1 i 3 k.p.k. oraz art. 501 pkt 2-3 k.p.k. (a więc po stwierdzeniu istnienia pozytywnych przesłanek określonych w art. 500 § 1 i 3 k.p.k., przy równoczesnym ustaleniu braku wystąpienia negatywnych okoliczności, o których mowa w art. 501 pkt 2 i 3 k.p.k.). Niespełnienie zaś któregokolwiek z owych warunków wyłącza dopuszczalność rozpoznania sprawy w postępowaniu nakazowym i wydania wyroku nakazowego. Wówczas konieczne jest rozpoznanie sprawy na rozprawie głównej. W tym miejscu przypomnieć należy, że stosownie do treści art. 79 § 1 k.p.k., okolicznościami uzasadniającymi obronę obligatoryjną są: nieukończenie przez oskarżonego 18 lat (art. 79 § 1 pkt 1 k.p.k.); stwierdzenie, że oskarżony jest głuchy, niemy lub niewidomy (art. 79 § 1 pkt 2 k.p.k.); stwierdzenie, że zachodzi uzasadniona wątpliwość, czy zdolność oskarżonego rozpoznania znaczenia czynu lub kierowania swoim postępowaniem nie była w czasie popełnienia tego czynu wyłączona lub w znacznym stopniu ograniczona (art. 79 § 1 pkt 3 k.p.k.); stwierdzenie, że zachodzi uzasadniona wątpliwość, czy stan zdrowia psychicznego oskarżonego pozwala na udział w postępowaniu lub prowadzenie obrony w sposób samodzielny oraz rozsądny (art. 79 § 1 pkt 4 k.p.k.). Tym samym niedopuszczalne jest wydanie wyroku

nakazowego wówczas, gdy oskarżony jest małoletni, głuchy, niemy lub niewidomy lub zachodzi uzasadniona wątpliwość co do jego poczytalności, a ponadto zachodzi uzasadniona wątpliwość, czy stan jego zdrowia psychicznego pozwala na udział w postępowaniu lub prowadzenie obrony w sposób samodzielny oraz rozsądny (por. m. in. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 29 marca 2022 r., IV KK 70/22, LEX nr 3418032 czy z dnia 14 grudnia 2016 r., III KK 453/16, LEX nr 2166383, gdzie stwierdzono: „Sąd może wydać wyrok nakazowy, jeżeli nie zachodziły okoliczności, o których mowa w art. 79 § 1 k.p.k. (argument a contrario art. 501 pkt 3 k.p.k.) (...) Do naruszenia przepisów art. 500 i n. k.p.k. dojść może wtedy, gdy sąd orzeka w postępowaniu nakazowym pomimo istnienia wątpliwości co do poczytalności oskarżonego, jak i wtedy, gdy wątpliwości takich nie podjął, ale w świetle materiałów zgromadzonych w aktach istniały obiektywne przesłanki do powstania takich wątpliwości, nakładające obowiązek ich wyjaśnienia (za wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 29 lipca 2015 r. III KK 223/15)”, a także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2022 r., II KK 91/22, LEX nr 3389847).

Przenosząc powyższe na grunt przedmiotowej sprawy, w pierwszej kolejności dostrzec należy, że F. K. przesłuchany w charakterze podejrzanego w dniu 31 października 2024 r., oświadczając co do swojego stanu zdrowia, wskazał, iż nie leczył się odwykowo ani neurologicznie, jednak był diagnozowany psychiatrycznie w 2024 r. i wcześniej „(...) w szpitalu w A. (...)” (k. 68-69 akt sprawy II K 50/25), co skutkowało tym, iż prokurator nadzorujący dochodzenie w dniu 12 listopada 2024 r. zażądał od Szpitala w L. wydania pełnej dokumentacji medycznej dotyczącej leczenia F. K. (k. 71 akt sprawy II K 50/25). Po zapoznaniu się z nadesłaną dokumentacją, z której wynikało, że podejrzany był trzykrotnie leczony w warunkach szpitala psychiatrycznego, w tym dwukrotnie w 2024 r. (k. 80 akt sprawy II K 50/25), postanowieniem z dnia 12 grudnia 2024 r., na podstawie art. 193, 194, 195, 198 i 202 § 1 k.p.k., zasięgnął pisemnej opinii biegłego lekarza psychiatry w celu „(...) wypowiedzenia się na podstawie akt sprawy oraz uzyskanej dokumentacji medycznej, czy wskazywany przez podejrzanego F. K. fakt leczenia psychiatrycznego w kontekście przedstawionych zarzutów oraz realiów sprawy, stwarza wątpliwość co do jego poczytalności w czasie czynu, w szczególności, czy zachodzi konieczność przeprowadzenia badania podejrzanego przez dwóch

biegłych psychiatrów dla potrzeb niniejszego postępowania (k. 81 akt sprawy II K 50/25). W opinii sądowo-psychiatrycznej z dnia 13 grudnia 2024 r., sporządzonej w oparciu o akta sprawy, biegły specjalista psychiatra nie stwierdził, aby F. K. był upośledzony umysłowo, nie miał rozpoznanej choroby psychiatrycznej w rozumieniu kodeksowym, jednakże wskazał, że u podejrzanego rozpoznane zostały zaburzenia osobowości i zaburzenia hiperkinetyczne oraz nadużywanie środków psychoaktywnych. Zaburzenia te, w ocenie biegłego, nie są zaburzeniami, które mogłyby mieć wpływ na orzekanie o poczytalności podejrzanego zarówno w kontekście zarzutu o znęcanie się, jak i zarzutu posiadania środków odurzających (w czasie leczenia F. K. nie opisywano bowiem jakichkolwiek zaburzeń psychotycznych lub cech otępienia). Zebrany w sprawie materiał dowodowy upoważnił biegłego do stwierdzenia, że nie ma uzasadnionych wątpliwości co do stanu zdrowia psychicznego podejrzanego w czasie popełnienia zarzucanych mu czynów, tym samym nie ma uzasadnionych wątpliwości co do jego poczytalności w tym czasie. Nie ma też uzasadnionych wątpliwości co do zdolności podejrzanego do udziału w postępowaniu i co do zdolności do samodzielnej i rozsądnej obrony; brak jest wskazań do wywoływania opinii biegłych psychiatrów (opinia dopuszczonego w sprawie biegłego lek. med. A. M., biegłego sądowego w zakresie psychiatrii k. 87-89 akt sprawy II K 50/25). Analiza treści opinii, a także podjętych przez prokuratora w tym zakresie czynności procesowych, pozwala przyjąć za skarżącym, że prokurator pomimo powzięcia uzasadnionych wątpliwości - w rozumieniu art. 79 § 1 k.p.k. - co do stanu zdrowia psychicznego podejrzanego i to zarówno w czasie popełnienia zarzucanych mu występków, jak i w czasie trwania postępowania oraz próby ich wyjaśnienia (opinią), nie dokonał tego w należyty i dopuszczalny w świetle przepisów prawa procesowego sposób (o którym mowa w art. 202 § 1 i 5 k.p.k.), a mianowicie poprzez uzyskanie opinii o stanie zdrowia psychicznego podejrzanego, wydanej przez co najmniej dwóch biegłych lekarzy psychiatrów, opierającej się m. in. na bezpośrednim (osobistym) przeprowadzeniu przez powołanych biegłych badania opiniowanego. Jednocześnie pomimo powzięcia takich wątpliwości, prokurator nie wystąpił do właściwego sądu z wnioskiem o wyznaczenie dla F. K., który nie miał obrońcy z wyboru, obrońcy z urzędu, co było konieczne w świetle art. 79 § 1 pkt 3 i 4 k.p.k. (zob. zachowującą aktualność uchwałę składu 7 sędziów Sądu Najwyższego

z dnia 16 czerwca 1977 r., sygn. VII KZP 11/77, OSNKW 1977/7-8/68, LEX nr 19272 - zasada prawna czy wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2024 r., I KK 208/23, LEX nr 3716899).

Bez wątpienia powstały w sprawie stan obrony obligatoryjnej nie został przerwany na skutek wydanej w dniu 13 grudnia 2024 r. opinii sądowo-psychiatrycznej (k. 87-89 akt sprawy II K 50/25) czy, do czego niezbędne było wydanie przez sąd (po zaakceptowaniu wydanej przez prawidłowo powołanych biegłych z zakresu psychiatrii opinii, że czyny podejrzanego F. K. nie zostały popełnione w warunkach wyłączenia lub znacznego ograniczenia zdolności rozpoznania ich znaczenia lub/i kierowania swoim postępowaniem i że stan zdrowia psychicznego podejrzanego pozwala na jego udział w postępowaniu oraz prowadzenie obrony w sposób samodzielny i rozsądny), przewidzianego w art. 79 § 4 k.p.k. postanowienia, przesądzającego o tym, że udział obrońcy nie jest obowiązkowy. Trafnie zatem wskazuje skarżący na zaistnienie w sprawie negatywnej przesłanki do prowadzenia postępowania nakazowego, ujętej w treści art. 501 pkt 3 k.p.k., wobec istniejących nadal uzasadnionych wątpliwości co do stanu zdrowia psychicznego F. K. w rozumieniu art. 79 § 1 pkt 3 i 4 k.p.k. W tych okolicznościach przyjęcie przez Sąd *meriti* ustalenia, iż wina oskarżonego nie budzi wątpliwości, było co najmniej przedwczesne. Okoliczności te rodziły obowiązek udziału obrońcy w postępowaniu, dlatego brak ustanowienia obrońcy z urzędu, skutkowało istotnym ograniczeniem prawa do obrony F. K. Uchybienia te miały niewątpliwie charakter rażący i doprowadziły do rozpoznania sprawy wbrew wyraźnemu ustawowemu zakazowi, wskazanemu w art. 501 pkt 3 k.p.k. choć nie skutkowały powstaniem bezwzględnej przyczyny odwoławczej, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k., bowiem brak wyznaczenia oskarżonemu obrońcy z urzędu dotyczył postępowania przygotowawczego, a nie sądowego (posiedzenie sądu z dnia 10 stycznia 2025 r., zakończone wydaniem wyroku nakazowego było niejawnie, bez udziału stron postępowania – k. 132 akt sprawy II K 50/25).

Nie były to jedyne uchybienia, których dopuścił się Sąd Rejonowy Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku. Analiza wyroku nakazowego pozwala dostrzec jeszcze dwa kolejne, a mianowicie zaniechanie orzeczenia o obligatoryjnym - w realiach niniejszej sprawy - środku karnym w postaci zakazu zbliżania się

oskarżonego do pokrzywdzonych oraz zaniechanie wskazania formy i sposobu wykonania kary łącznej ograniczenia wolności.

Zgodnie z art. 41a § 3a k.k. w razie orzeczenia nakazu okresowego opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonym za przestępstwa określone w rozdziałach XXV i XXVI sąd orzeka na ten sam okres zakaz zbliżania się do pokrzywdzonego. Tymczasem Sąd Rejonowy Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku uznając oskarżonego F. K. za winnego popełnienia występku z art. 207 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. (czynu określonego w rozdziale XXVI ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny), orzekając - obok kary - środek karny w postaci nakazu okresowego opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonymi B. K. i A. K. na okres 2 lat, o którym mowa w art. 41a § 1 i 5 k.k., zaniechał równoczesnego orzeczenia, na taki sam okres, niezbędnego w takiej sytuacji (koniecznego, albowiem o charakterze obligatoryjnym) środka karnego w postaci zakazu zbliżania się do ww. pokrzywdzonych, ze wskazaniem odległości od osób chronionych, którą oskarżony obowiązany jest zachować (art. 41a § 3a i 4 k.k.), czym dopuścił się oczywistej i rażącej obrazy wyżej wskazanych przepisów prawa materialnego (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 8 października 2020 r., III KK 181/20, LEX nr 3168887; z dnia 18 maja 2021 r., I KK 9/21, LEX nr 3232183). Uchybienie to miało niewątpliwie istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, bowiem w nieuprawniony sposób skutkowało zmniejszeniem dolegliwości wynikających z wydania wyroku skazującego, jakie powinien ponieść oskarżony w związku ze skazaniem za przypisane mu przestępstwo.

Odnosnie drugiego z uchybień, to jak słusznie wskazuje skarżący, każdy wyrok skazujący, w części dyspozytywnej, zgodnie z treścią art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k. (w odniesieniu do wyroku nakazowego - zgodnie z art. 504 § 1 pkt 5 k.p.k.) powinien zawierać rozstrzygnięcie co do kary i innych niezbędnych rozstrzygnięć, tj. środków karnych, środków kompensacyjnych i przepadku. Prawidłowe rozstrzygnięcie co do kary (rozumianej jako całokształt rozstrzygnięć o konsekwencjach prawnych czynu) powinno być kompletne i odpowiadać przepisom prawa materialnego, przy czym niezbędne jest sformułowanie rozstrzygnięcia o karze w sposób umożliwiający jej

wykonanie. Stosownie do treści art. 86 § 3 k.k., wymierzając karę łączną ograniczenia wolności, sąd określa na nowo obowiązki lub wymiar potrącenia, o których mowa w art. 34 § 1a, a także może nałożyć na sprawcę obowiązki wymienione w art. 72 § 1 pkt 2-7a, jak również orzec świadczenie pieniężne wymienione w art. 39 pkt 7. Sąd Rejonowy Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku orzekając w wyroku nakazowym karę łączną roku i 2 miesięcy ograniczenia wolności (pkt VI), zaniechał wskazania na czym kara ta ma polegać, a zatem określenia czy ma polegać na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, czy na potrąceniu wynagrodzenia za pracę, czy też ma być wykonywana łącznie w obu postaciach. W konsekwencji nie określił też elementów dotyczących jej wymiaru. Natomiast nieokreślenie w jaki sposób powinna zostać wykonana kara ograniczenia wolności pozostaje w oczywistej sprzeczności z przepisami art. 568a § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 504 § 1 pkt 5 k.p.k. i skutkuje rażącą obrazą prawa materialnego, mającą istotny wpływ na treść orzeczenia (art. 86 § 3 k.k.), które to uchybienie nie może zostać naprawione w toku postępowania wykonawczego, co czyni orzeczoną karę łączną niewykonalną (zob. m. in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 października 2021 r., III KK 220/21, LEX nr 3342186).

Mając powyższe na uwadze, należało przychylić się do wniosku kasacji Prokuratora Generalnego, tj. uchylić wyrok nakazowy Sądu Rejonowego Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku z dnia 10 stycznia 2025 r., sygn. akt II K 50/25 i przekazać sprawę temuż Sądowi do ponownego rozpoznania, w toku którego wydane zostanie orzeczenie uwzględniające powyższe uwagi i pozbawione opisanych mankamentów.

Z tych względów, orzeczono jak na wstępie.

Dariusz Kala Antoni Bojańczyk Igor Zgoliński

[SOP]

[a.ł.]